

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **S.B.**, žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.6.2011, č.j. OAM-181/ZA-ZA06-ZA12-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 20.6.2011 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že Ukrajinu opustil 29. 4. 2011 ze strachu o život, ve vlasti je mu vyhrožováno skupinou kriminálních živlů, protože jim dluží šest tisíc amerických dolarů, které si vypůjčil, aby mohl podnikat. Na Ukrajině nemá kde žít, protože sestra ho vyhnala z domu. V ČR pobýval už v březnu 2011 u své matky, chce zde studovat a žít se svou matkou.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 28.6.2011, č. j. OAM-181/ZA-ZA06-ZA12-2011, byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o azylu“). V průběhu řízení žalobce neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu. Namítl porušení § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 správního řádu. Vytkl žalovanému, že nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost svého rozhodování, žalobce proto nepovažuje napadené rozhodnutí za přesvědčivé, když si žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, dále žalobce namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí jej nepřesvědčilo o jeho správnosti a žalovaný se v něm nevypořádal se všemi provedenými důkazy, rovněž se nevypořádal s námitkami žalobce ohledně nebezpečí, které mu hrozí po případném návratu v zemi původu podle § 14a zákona o azylu. Žalobce v žalobě odkázal na porušení článku 8 Směrnice Rady 2005/85/ES („procedurální směrnice“), když si žalovaný neopatřil přesné a aktuální informace ze země původu žalobce.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť tato je velmi obecná a neprokazuje nezákonnost rozhodnutí. K namítanému porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 žalovaný uvedl, že rozhodl na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci, dal žalobci dostatečný prostor uvést všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádá. Žalovaný si obstaral dostatečné doklady, se kterými žalobce seznámil a umožnil mu se k nim vyjádřit, případně navrhnout jejich doplnění, rovněž z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, jak se s výpověďmi žalobce i použitými podklady vypořádal. Žalovaný dále uvedl, že odchod žalobce z vlasti nebyl motivován žádným z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu a rovněž žalobcem namítanou obavu z návratu nelze podřadit vážné újmě, jak má na mysli § 14a téhož zákona, když je zřejmé, že soukromé potíže žalobce s lidmi, od nichž si půjčil peníze, nebyly motivovány žádným z azylově relevantních důvodů, žalobce navíc nevyužil možnosti vyřešit svoji situaci pomocí příslušných prostředků, které mu poskytuje právní řád jeho vlasti, možnost takového řešení pak vyplývá podle žalovaného z použitých podkladů. Podle žalovaného bylo po provedeném řízení dostatečně prokázáno, že žalobcem tvrzené skutečnosti nejsou relevantní ve smyslu ust. § 12 ani § 14a zákona o azylu, správní orgán náležitě posoudil skutkový stav věci, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení než § ust. 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.) rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

Soud vycházel ze správního spisu. Zjistil, že žalobce uvedl, že Ukrajinu opustil 29. 4. 2011, neboť nemá kde žít, sestra ho vyháněla z domu. Na Ukrajině je mu vyhrožováno od skupiny kriminálních živlů, protože jim dluží 6 tis. dolarů, které si půjčil na obchod. O udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu strachu z návratu domů, nemá kde bydlet. V roce 2003 ukončil základní vzdělání, dál nestudoval, začal podnikat s oblečením. Jeho otec zemřel, žalobce žil asi deset let žil u sestry ve městě Horodanka, poslední rok si pronajímal byt, matka žije v ČR asi již sedm nebo osm let.

Dále žalobce uvedl, že si půjčil peníze na koupi zboží - oblečení, ale to mu ukradli a on nemohl vrátit dluh, který byl splatný v dubnu. V žádosti žalobce uváděl, že se do své vlasti nemůže vrátit proto, že nemá kde bydlet a věřitelé by mu k dlužné částce přidali ještě úroky a nutili by ho pracovat. Pokud své důvody uváděl písemně, tvrdil, že mu bylo bandity-věřiteli vyhrožováno zabitím a že mu zapálí dům. Totéž pak žalobce tvrdil při pohovoru. S žádostí o pomoc se žalobce nikam neobrátil, policie by mu podle něj nepomohla, bandité by jim dali peníze. Do ČR odjel na turistické vízum, které si vyřídil na ambasádě ČR ve Lvově. Matka mu zjistila, že v ČR existuje institut mezinárodní ochrany, on poté přijel do Zastávky. Dále uvedl, že měl problémy se svou sestrou, která vyznává víru Svědků Jehovových a nutila jej, aby její víru přijal. Když odmítl, vyháněla jej z domu. Dále žalobce v žádosti uvedl, že chce v ČR studovat, v ČR byl již od 4.3. do 2.4.2011 na návštěvě své matky.

Nejprve se soud zabýval námitkami žalobce, napadajícími porušení správního řádu, konkrétně ustanovení § 3 a § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3. Po přezkoumání průběhu správního řízení a napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že tyto námitky nejsou důvodné. Žalovaný dle názoru soudu zjistil stav věci dostatečným způsobem s ohledem na konkrétní případ žalobce. Při pohovoru mu kladl takové otázky, aby zjistil možné azylově relevantní skutečnosti, navázal na skutečnosti, které sdělil žalobce v žádosti. Za účelem posouzení žádosti žalobce žalovaný opatřil informace o zemi původu žalobce, a to informace MZV, č.j. 111193/2009-LPTP z 29.7.2009, k č.j. MV-44722-1/OAM-2009, MZV, č.j. 106362/2009-LPTP z 13.5.2009, k č.j. MV-28207-1/OAM-2009, MZV, č.j. 129871/2010-LPTP z 19.1.2010, k č.j. MV-92160-1/OAM-2009, a aktuální informace obsažené v Infobance ČTK. Při rozhodování vyšel žalovaný z uvedených podkladů, které svým obsahem korespondovaly s problémy tvrzenými žalobcem a umožnily žalovanému náležitě zjistit skutkový stav věci. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že nebyly aktuální a řádné. Dále žalovaný vyšel z žádosti a pohovoru a z informací z Cizineckého informačního systému (CIS). Před vydáním rozhodnutí umožnil žalobci, aby se s podklady seznámil, ten svého práva na seznámení využil, vyjádřit se nechtěl.

Při rozhodování vyšel žalovaný z tvrzení žalobce, přihlédl ke všem skutečnostem, které sdělil a které vyšly najevo. Rozhodnutí ve věci řádně odůvodnil, uvedl, z čeho při rozhodování vycházel, shrnul tvrzení žalobce, uvedl rovněž, jaké úvahy ho k rozhodnutí vedly, a to s ohledem na použité ustanovení zákona o azylu. Dostatečným způsobem se vypořádal se situací žalobce v případě návratu do země původu.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu ve znění účinném pro projednávanou věc se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Soud se zcela shoduje se žalovaným, který po řádném zjištění skutkového stavu zamítl žádost žalobce dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Žalobce totiž v průběhu správního řízení neuvedl skutečnosti, které by svědčily o jeho pronásledování nebo ohrožení vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Žalobce opustil zemi původu proto, že mu zde vyhrožuje skupina kriminálních živlů a jeho sestra ho vyhnala z domu, před svým odjezdem z vlasti však jeden rok bydlel sám v pronajatém bytě. Netvrdil žádné skutečnosti, které by mohly být považovány za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Pokud se týká problémů se sestrou kvůli víře, jedná se o problémy velmi nízké intenzity. Žalobce je vyřešil tím, že se od sestry odstěhoval. Pokud se týká problémů s věřiteli, ani ty vzhledem ke svému charakteru nelze podřadit pod pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobce tvrdil, že mu bylo vyhrožováno zabitím a vypálením domu. Jednalo se pouze o slovní útoky.

Žalobce uvedl, že v důsledku vyhrožování věřitelů před svým odjezdem nevyhledal pomoc u příslušných orgánů státu. Tvrdil, že by mu policie nepomohla, nechala by se podplatit. Svou situaci tedy vyřešil odjezdem z vlasti za matkou do ČR.

Je nezpochybnitelné, že původcem pronásledování i vážné újmy dle zákona o azylu mohou být soukromé osoby. Dále je však nezbytné, aby jednání představující pronásledování či vážnou újmu bylo možno přičítat odpovědnosti státu, což nebylo v případě žalobce splněno. Soud nezpochybňuje, že žalobce může mít z jednání věřitele reálné obavy. Pro posouzení věci je však podstatné, že žalobce se, jak vyplývá z jeho výpovědi, ani nepokusil v případě vyhrožování ze strany věřitelů obrátit se na příslušné bezpečnostní orgány, ač dle zjištění žalovaného v zemi původu žalobce existuje možnost domáhat se v takových případech kvalifikované ochrany prostřednictvím policejních orgánů. Možnost domáhat se ochrany v případě poškození trestním jednáním ze strany soukromých osob vyplývá z Informace MZV, č.j. 111193/2009-LPTP ze dne 29. 7. 2009. Pokud žalobce poukazoval na pochybnost, zda by se mu pomoci dostalo, z informace MZV, č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19. 1. 2010 vyplynulo, že na Ukrajině je možnost v případě neoprávněného postupu příslušníků policie podat stížnost k personální inspekci nebo na odbor vnitřní bezpečnosti, dále lze využít možnosti stížnosti u ombudsmana.

Za těchto okolností výhrůžky motivované snahou vymáhat dluh představují útoky soukromých osob, a nikoliv pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu a žalobcem uváděné skutečnosti nejsou ani důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalovaný dostatečně odůvodnil, proč tvrzení žalobce nejsou podřaditelná pod uvedená ustanovení zákony o azylu. Ve vztahu k doplňkové ochraně také dostatečně vyhodnotil bezpečnostní situaci na Ukrajině.

Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně, a to např. rozhodnutí ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, podle kterého „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.

Soud shrnuje, že žalovaný rozhodl zcela správně, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle §16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a vzhledem k tomu žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003.č.j. 5 Azs 27/2003-48. www.nssoud.cz, podle kterého „*Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v §16 odst. 2 tohoto zákona.*“ (Pozn.: ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) bylo dříve označeno § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) je přípustná kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a následujících s.ř.s., která musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Brně dne 28. listopadu 2011

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně